

Isten uralmának alapja



SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Példabeszédek 28:9; Prédikátor 12:15-16;
Dániel 7:25; Jelenések 14:6-12

„Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék a többi utódjával, akik megőrzik az Isten parancsolatait, és akiknél megvan Jézus bizonyágtétele” (Jel 12:17, ÚRK).

Az adventisták a Biblia elmélyült kutatása nyomán megértették a mennyei szentek szentjében lévő törvény jelentőségét. Isten törvényének szívébe tekintve felfedezték a negyedik parancsolat, a szombat jelentőségét, ami a többenél világosabban azonosítja Istent teremtőként. Ez az igaz istentisztelet alapja. Ez a téma különösen időszerű a föld történelmének végső napjaiban (Jel 14:6-12).

Sátánnak kezdettől az volt a célja, hogy a törvény elferdítésével Isten imádatát hiúsítsa meg. Tudja, hogy ha valaki „vét egy ellen, az egészre nézve vétkessé lesz” (Jak 2:10). Tehát Isten törvényének megszegésére ösztönzi az embereket. A szombat a Teremtőre és a helyes istentiszteletre emlékeztet, ezért gyűlöli Sátán annyira. Ott van a mennyei szentek szentjében, Isten törvényének szívében. A törvény határozza meg, hogy mi számít bűnnek, ezért érvényben kell maradnia – beleértve a szombat parancsolatát is.

E tanulmány rámutat a szentélyt, az Isten törvényét, a szombatot és a fenevad bélyegét érintő krízis összefüggéseire. Foglalkozni fogunk még a szombat jelentőségével a végidei generáció életében.

Az e heti tanulmánnyal olvassuk el A nagy küzdelem 25-27. fejezetét!

A SZENTÉLY ÉS A TÖRVÉNY

Olvassuk el 2Móz 25:16, 31:18, Jel 11:19 és 12:17 verseit! Mi volt a szentek szentjében elhelyezett szövetség ládájában?

A nagy engesztelési nap az ítélet ideje volt. Isten megparancsolta, hogy Izrael egész népe vegyen részt ezen az eseményen bűnbánattal, szívük vizsgálataival, tartózkodva minden munkától (lásd 3Móz 23:29-31). Csak ezen a napon lépett be a főpap a szentek szentjébe, hogy engesztelést szerezzen a bűnért. A szentély legbelső részében állt a frigyláda, abban helyezték el a kőtáblákra írt Tízparancsolatot. A láda arany fedlapját nevezték a kegyelem királyi székének, arra hintették a vért, hogy megtisztítsák a szentélyt a bűntől. A kegyelem királyi széke felett Isten jelenléte látszott meg a sekina dicsőségében. Minden áldozat Istennek a bűnös emberek iránti kegyelmét fejezte ki, azonban amint az engesztelési nap rámutatott, a bűnök nem mennek feledésbe az ítélet napjáig (Zsid 10:3). Csak Krisztus kereszthalálakor távolíthatja el azokat teljesen a bűnöktől megtisztító vére, mi pedig hit által tisztulhatunk meg azoktól (1Pt 1:18-19). Ott, Isten jelenlétében csodálatosan találkozik kegyelem és igazság.

János apostol látta, hogy „megnyílt az Isten temploma a mennyben,... és láthatóvá lett az ő szövetségének ládája” (Jel 11:19, ÚRK). „A mennyei templomban – a szentek szentjében – dicsőség övezi Isten törvényét, azt a törvényt, amelyet Isten mennydörgések közepette hirdetett ki a Sínai-hegyen, és saját ujjával írt a kőtáblákra. Isten törvénye, amely a mennyei templomban van, az eredeti szent törvény. A kőtáblákra írt és a Mózes öt könyvében feljegyzett rendelkezések pontosan ugyanazt örökítették meg. Akik ezt a fontos dolgot megértették, azok felismerték, hogy Isten törvénye szent és változhatatlan” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 373. o.).

Amint az első adventhívók kutatták, mit tanít a Biblia a szentélyről, felismerték Isten törvényének és abban a szombatnak a jelentőségét. Arra a következtetésre jutottak, hogy ha a mennyei szentélyben, a szövetség ládájában látszik Isten törvénye, akkor bizonyára nem vált érvénytelenné a kereszten.

A szombat kivétel nélkül minden héten 1670 km/h sebességgel érkezik el hozzánk. Mennyire fontos tehát a teremtés tana ennek fényében is? Még melyik tantételre kapunk ilyen erőteljes, rendszeresen érkező emlékeztetőt?

ISTEN TÖRVÉNYÉNEK VÁLTOZHATATLANSÁGA

Olvassuk el Zsolt 111:7-8, Péld 28:9, Préd 12:15, Mt 5:17-18 és 1Jn 5:3 verseit! Hogyan tekintünk tehát a törvényre?

A hetednapos adventisták a reformátorok nyomdokában járva vallják Isten törvényének szentségét. Figyeljük meg Wesley hangsúlyos kijelentését: „Mózes adta át Izrael népének a szertartási vagy ceremóniális törvényt, ami tartalmazza a régi templomi áldozati és szertartási rendre vonatkozó összes útmutatást és rendelést. Azt Urunk valóban semmissé tette, eloszlatta, teljes mértékben eltörölte... Azonban nem vette el a Tízparancsolatban foglalt erkölcsi törvényt, amit a próféták kötelezőként mutattak be. Eljövetelével egyáltalán nem akarta visszavonni annak egyetlen részét sem. Ez olyan törvény, ami soha nem törhet meg, »Megáll örökké, mint a Hold: a hű tanú az égben« (Zsolt 89:38, ÚRK)... E törvény minden részének, mindenkor érvényben kell maradnia, az egész emberiségre nézve, mivel nem idő, hely vagy bármilyen változó körülmény függvénye, hanem Isten természetétől, az emberétől és egymáshoz fűződő változatlan kapcsolatuktól függ” (*Upon Our Lord’s Sermon on the Mount, Discourse V. John Wesley’s Sermons: An Anthology*. Nashville, TN, 1991, Abingdon Press, 208-209. o.).

Vessük össze 2Móz 34:5-7 és Zsolt 19:8-12, 89:15, 119:142, 172, Róm 7:11-12 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből az igékből Isten törvényének és jellemének kapcsolatáról?

Isten törvénye a jellemének tükré, uralmának alapja és az emberiség erkölcsi fundamentuma, ezért gyűlöli Sátán. „Amennyiben a földi templom a mennyei templom formájára és mintájára épült, lehetetlen volt nem látni, hogy a földi frigylárában elhelyezett törvény a mennyei frigylárában foglalt törvény pontos másolata. A mennyei szentélyről szóló igazság elfogadásával együtt el kellett volna ismerni Isten törvényének és a negyedik parancsolatnak, illetve a szombat megtartásának kötelező voltát. Ezért volt a Szentírás harmonikus magyarázata - amely rávilágított Krisztus mennyei szentélyszolgálatára - olyan elkeseredett és ádáz támadások céltáblája” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 374. o.).

Általában mire hivatkoznak az emberek, amikor azzal érvelnek, hogy már nem kell betartani a Tízparancsolatot? Valójában mi lehet e mögött?

A SZOMBAT ÉS A TÖRVÉNY

Olvassuk el 1Móz 2:1-3, 2Móz 20:8-11, Jel 4:11 és 14:6-7 verseit! Mi a kapcsolat a teremtés, a szombat és Isten törvénye között?

A teremtés mutat rá, hogy milyen nagy értéknek tekint bennünket Isten. Nem vagyunk kozmikus porszemekként magunkra hagyva az univerzumban, és nem is genetikai baleset folytán létezők. Más szóval mindenféleképpen összegegyeztetetlen a bibliai beszámolóval az élet eredetére vonatkozó, általánosan tudományosnak tartott elképzelés, ami felkapottá vált a hírekben és a kultúrában. Azért létezők, mert Jézus megteremtett bennünket. Méltó az imádatunkra nemcsak a teremtés, hanem a megváltás jogán is. Tehát a szombat alapvetően fontos a megváltási terv megértése szempontjából. A szombat a Teremtő gondoskodását és a Megváltó szeretetét hirdeti. A teremtés hetének végén Isten megpihent az általa alkotott világ fenséges szépségében. Pihenésével nekünk is példát adott. A szombat alkalom arra, hogy hetente megálljunk és dicsérjük Alkotónkat. Közben szombatunként Istent imádjuk, nyitott szívvel fogadhatjuk külön arra a napra helyezett áldásait. A szombat a Teremtőre mutat, aki annyira szeretett bennünket, hogy semmiképp nem akart elhagyni bennünket, miután eltértünk szándékától. A szombat az Istenben található nyugalom örök szimbóluma, a Teremtőhöz való hűségünk különleges jele (Ez 20:12, 20). A megpihenés jelképe, nem a cselekedeteké; a kegyelemé, nem a törvényeskedésé; a bizonyosságé, nem a kárhoztatásé; az Istentől jövő megváltásé, nem az önmegváltásé. Az igazi szombati nyugalom azt jelenti, hogy megpihenünk Teremtőnk, Megváltónk, az értünk visszatérő Jézus kegyelmes, szerető karjában. Jelenések 14. fejezete Isten végidei üzenete a világnak, amelyben arra hívja az embereket, hogy minden szombaton találjanak megnyugvást szeretetében és gondviselésében. Figyelmeztet, hogy emlékezzünk meg Teremtőnkéről és adjunk dicsőséget neki. A szombatünnepelés összekötő kapocs az Éden tökéletessége és az eljövendő új ég és új föld dicsősége között. Emlékeztet, hogy Isten egy nap majd helyreállítja Éden pompáját.

A legtöbb adventistának mondták már, hogy törvényeskedő, leginkább a szombatünnepelés miatt. Beszéljessünk arról, hogy a szombat a megváltás és a hit általi megigazulás szimbóluma! Vajon miért gondolják az emberek, hogy éppen a *megpihenés* isteni parancsának engedelmeskedve igyekszünk megoldozni a megváltásunkért?

A FENEVAD BÉLYEGE

Hogyan mutatják be Sátán haragját Jel 12:12, 17 és 13:7 versei? A gonosz miért gyűlöli annyira Isten végidei népét?

Jelenések 12. fejezete felvázolja a Krisztus és Sátán közötti, korszakokon át dúló harcot, aminek tetőzésekor Sátán végső támadást intéz Isten népe ellen. Jelenések 13. fejezete bemutatja a sárkány két szövetségesét, a tengerből, illetve a szárazföldből feljövő fenevadat. Ezzel a két hatalommal összefogva hadat indít Isten népe ellen.

Olvassuk el Jel 13:4, 8, 12, 15, 14:7, 9-11 verseit (lásd még Jel 15:4, 16:2, 19:20, 20:4, 22:9)! Mi ezekben a közös téma?

Figyeljük meg: az ember vagy a Teremtőt imádja, vagy valami mást. A Teremtő méltó az imádatra (Jel 5:9). A Krisztus és Sátán közötti küzdelem a mennyben robbant ki, méghozzá az imádat kérdése körül: „*A magas felhők fölé megyek föl, és hasonló leszek a Magasságoshoz*” (Ézs 14:14, ÚRK). Sátán az egyedül a Teremtőt megillető imádatot akarja megszerezni. Jelenések 13. fejezete szerint a tengerből feljövő fenevad tevékenysége révén ér el sikert (Jel 13:4).

Dániel 7. fejezetével összevetve látjuk, hogy ez a fenevad ugyanaz, mint a kis szarv, amely „*úgy véli, hogy meg tudja változtatni az időket és a törvényt*” (Dán 7:25, ÚRK). A hatalma ezerkétszázhatvan prófétai napig, azaz valós évig tart (lásd Jel 13:5; 6. tanulmány). Isten törvényében, a Tízparancsolatban egyedül a 4. parancsolatban van szerepe az időnek. Ez a hatalom, vagyis egyház kísérelte meg az istentisztelet napját áttenni a hetedik napról, szombatról a hét első napjára, vasárnapra.

Amikor egy földi hatalom arra törekszik, hogy megváltoztassa az istentisztelet napját, a szombatot, amit maga Isten rendelt el fennhatósága jeleként (2Móz 31:13; Ez 20:12, 20), akkor a legalapvetőbb szinten isteni tekintély bitorlására tör. Itt összpontosul tehát az igaz és hamis imádat közötti végső küzdelem.

A jelenések könyve ezért azonosítja úgy az Istenhez hűségeseket, hogy „*akik megtartják az Isten parancsolatait*” (Jel 14:12, lásd még 12:17). A parancsolatban pedig a szombat szerepel, nem a vasárnap. Akik visszautasítják a három angyal végső hívását, hogy imádják Istent a szent napján (Ézs 58:13), és inkább a fenevadat imádják a hamis szombaton, azaz vasárnap, azokra a fenevad bélyege kerül (lásd 11. tanulmány).

A HÁRMAS ANGYALI ÜZENET

Az első angyal nagy hangon kiált: „*Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7). A menny arra hív, hogy mindenekfelett Istenhez legyünk hűségesek, szívből imádjuk a Teremtőt, a közelgő ítélet tudatában.

A második angyal kijelenti: „*Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! mert az ő parázñaságának haragborából adott inni minden pogány népnek*” (Jel 14:8). Babilon egy elbukott, hitehagyóvá lett vallási rendszert szimbolizál, ami elutasította az első angyal üzenetét, és inkább egy hamis istentiszteleti rendszert követ. Ezért óv Jel 14:9-11 szakasza attól, hogy bárki imádjá „*a fenevadat és annak képét*”. Egymással ellentétben álló választásokat mutat be ez a szakasz: a Teremtő vagy a fenevad imádatát. A földön minden embernek meg kell hoznia végső, megmásíthatatlan döntését azzal kapcsolatban, hogy kinek fogad maradéktalan hűséget – Jézusnak vagy Sátánnak.

Jel 14:12 szerint mi a két jellemzője azoknak, akik nem hajlandóak imádni a fenevadat? Miért olyan fontos mindkettő?

A végidőben lesz Istennek egy népe, akik a legnagyobb támadások és a leghevesebb üldözés ellenére is hűségesek hozzá. Krisztus igazságának ajándéka által kegyelemmel teljes, engedelmes életet élnek. A Teremtő imádata éles ellentétben áll a fenevad imádatával, és Isten parancsolatainak megtartása fejezi ki. A Krisztus vagy a fenevad hatalmához való hűségért dúló végső harc központjában az imádat, és így a szombat áll.

A Megváltó hűséges követői nemcsak hisznek Jézusban, hanem Jézus hite is meglesz bennük. Jézus hite olyan mély, annyira erős a bizalma, olyannyira elkötelezett, hogy a pokol összes démona és a földi megpróbáltatások heve sem rázza meg. Képes bízni, ha nem is lát, hisz, amikor nincs magyarázat, és reménykedik, ha nem is érti a helyzetet. „*Jézus hite*” önmagában ajándék, amit hit által kapunk. Ez vezet át az előttünk álló válságon. A végső krízis kirobbanásakor, a gazdasági bojkott, üldözés, bebörtönzés és halál fenyegetései között Jézus hite lesz az, ami átsegít bennünket a föld utolsó óráin, míg Jézus vissza nem tér.

Hogyan készíti fel a hitedet Isten ma arra, ami a jövőben fog történni?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „A Biblia jóváhagyásának hiányában sokan - elfelejtve, hogy így okoskodtak az emberek Krisztussal és apostolaival szemben is - lankadatlan szívóssággal hangoztatták: »Miért nem értik nagyjaink a szombat kérdését? Csak kevesen hiszik azt, amit ti. Nem lehet, hogy nektek van igazatok, és a világ tudósai tévednek.« Ilyen érvek megcáfolására csak a Szentírás tanításait kellett idézni, és azt, hogy a különböző korokban az Úr miként bánt népével” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 392. o.).

„Voltak azonban a letűnt nemzedékek idején olyan vasárnapünneplő keresztények, akik azt hitték, hogy a bibliai szombatot tartják; és ma is vannak minden egyházban igaz keresztények - beleértve a Római Katolikus Egyházat is -, akik őszintén hiszik, hogy a vasárnap Isten szombatja. Isten elfogadja becsületességüket és szándékuk őszinteségét. De eljön az idő, amikor a vasárnap megtartását törvény teszi kötelezővé, és a világ tisztán fogja látni, hogy melyik az igazi szombat. Ha valaki akkor szegi meg Isten törvényét, hogy olyan parancsnak engedelmeskedjen, amely csak Róma tekintélyének bélyegét viseli magán, ezzel a pápaságot Isten fölé helyezi. Rómának hódol, és annak a hatalomnak, amely érvényt akar szerezni a Róma által elrendelt ünnepnek. A fenevadat és annak képét imádja. Amikor az ember elveti azt az ünnepet, amelyet Isten a maga hatalma jelének nevez, és helyette a Róma által választott hatalmi jelvényt tartja tiszteletben - ezáltal elfogadja a Róma iránti hódolat jelét: »a fenevad bélyegét«. Ez azonban csak akkor lesz aktuális, amikor a kérdés világosan feltárul az emberek előtt, és választaniuk kell Isten törvénye és az emberi rendelkezések között. Aki ekkor is a törvényszegés mellett dönt, az felveszi »a fenevad bélyegét«” (i. m. 386-387. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A világ drámai gyorsasággal változik. Miért kell állandóan vigyáznunk, nehogy felkészületlenül találjanak a végidő eseményei?
- 2) Hogyan harmonizál az ítélet és Isten törvényének ismerete azzal, hogy egyedül kegyelem által üdvözülünk?
- 3) Hogyan tehetünk biznyságot azoknak, akik nem fogják fel az igazi szombat jelentőségét, és teljes őszinteséggel ünneplik a hét első napját, a vasárnapot?
- 4) Milyen veszélyeket rejt az egyházi és állami erők összefonódása? Keresztényként hogyan viszonyuljunk a polgári vezetéshez?

C. F. MEYER: BŐSÉG

Mintegy álomban szólt a Lélek nékem:
Figyelj!... Az ég fényfelleg keretében
láttam az Urat, a kenyeret törte...
A Tizenkettő ott állott előtte,
s adta tovább. De az Úr messzebb látott,
s hívta szánva az egész világot.

A Lélek szólt: Figyelj ... Leng ruhák vászna.
A kenyér terjed. Halkan zeng hozsánna
Ezer kéz mozdul, terüljasztal táru.
Ezrek esznek Jézus asztaláru...
De távol, távol, ködös alkonyatban
gondverten ülnek sokan még, hivatlan.

A Lélek szólt: Figyelj!... A fénylő kékben
mérhetetlen bőség, amerre csak nézem.
Életforrások gazdagon fakadnak,
hever a földön tenger kéve, asztag.
Ó, milyen bőség! Bűn kívánni többet!
Hol Jézus oszt, senki sem szűkölködhet!

Fordította: Kovács Imre